

videlse, og jeg har derom udtalt, at jeg ikke kunde anse dette for nødvendigt, idet jeg mente, at Staten har tilstrækkelig Hjemmel til at sikre sig selv et Antal af Aktierne og derefter med Ejerens Ret maa kunne overdrage disse Aktier til andre, deriblandt altsaa ogsaa til Kommuner. «Personlig» har jeg ikke noget Ønske om, at Kommunerne skulde indtræde i dette Forhold, men det er jo en Sag for sig.

Endelig ønskede den ærede Ordfører bekræftet, at de Ændringer, som nu er aftalte med Hensyn til Københavns Telefon-Aktieselskabs Koncessioner og de sig dertil sluttende Reglementer, vil være at overføre paa de tilsvarende Bestemmelser i de andre Selskabers Koncessioner og Reglementer, og dette kan jeg bekræfte.

Jeg skal da hermed for mit Vedkommende takke for den velvillige Maade, hvorpaa Udvalget har behandlet denne Sag, og for den relative Hurtighed, hvormed den er fremmet, samt anbefale det stillede Ændringsforslag og derefter Lovforslaget til Vedtagelse.

Klaus Berntsen: Under Forhandlingen om Fornyelsen af Koncessioner til Drift af Telefoner har det Spørgsmaal været stærkt fremme, om man ikke skulde arbejde hen imod, at Telefondriften overgik til at være Statsdrift. Det glædede mig nu i Dag at høre, at den ærede Ordfører ikke nævnede Ordet „Statsdrift“, men udtalte Ønsket om, at man maatte komme til, at Telefondrift overtoges af det offentlige. Heri søger jeg som Repræsentant for Fyn og Medlem af Direktionen for Fyns Telefonselskab en Beroligelse. Jeg vilde nemlig nødig have, at man skulde stille henimod en Ordning, hvorefter det blev forbudt Kommunerne og de forskellige Landsdele at drive Telefoner, da der for Fyns Vedkommende ikke har været ringeste Grund til Klage over den Drift, der er foregaaet under kommunal Ledelse i de 20 Aar, hvori vi har haft Koncessionen. Jeg vil da haabe, at man ogsaa i Fremtiden kunde indskrænke sig til at ønske, at Telefondrift gik over til offentlig Drift, saaledes at man ikke stiledede henimod Statsdrift. Jeg undrer mig over, at man ikke i andre Landsdele har kunnet enes om kommunal Drift, men da vi nu eet Sted har en saadan Form for Telefondrift, vilde jeg ønske, at man kunde beholde den i Fremtiden.

Et Spørgsmaal, som jeg beklager ikke

har kunnet faa en tilfredsstillende Løsning, er Spørgsmaalet om Volgiftsafgørelse i Stridigheder mellem Telefonselskaberne og Funktionærerne, thi der er jo stadig Vanskeligheder i saa Henseende. Man faar bestandig nye Krav om Forhøjelser af Lønninger. Nu glæder det mig vel at se, at man i Forstaaelse baade med Funktionærernes Organisation og Ministeren er naaet til, at man kan kræve tvungen Mægling i Forhold, hvor man ikke kan opnaa Enighed mellem Telefonselskaberne og Funktionærernes Organisation. Men det er ikke tilstrækkeligt, thi naar en saadan Mægling ikke fører til en Overenskomst — og det kan jo hælde, at Kravene kan blive saa store, at det bliver umuligt at belaste vedkommende Selskab og derigennem Abonnenterne med saa store Udgifter, som er en nødvendig Følge af de store Krav til Lønninger —, saa vilde det, forekommer det mig, være ganske naturligt at indrette sig paa lignende Maade her, som man har gjort med Hensyn til Privatbanerne: at der foregaar Forhandlinger mellem Privatbanernes Bestyrelse og Funktionærerne, og naar der ikke kan opnaas Enighed mellem disse, og Mægling har været forsøgt uden Resultat, saa gaar Sagen til Afgørelse ved Voldgift, som er etableret i Overensstemmelse med de Aftaler, der er truffet med den højtærede Minister. Det har vist sig for Privatbanernes Vedkommende, at det har haft en overordentlig gavnlig Virkning, idet man kommer til et Resultat. Thi lige saa lidt som Banerne kan standse, fordi Personalet strejker, lige saa lidt, forekommer det mig, bør man risikere, at Telefondriften kan standse, fordi der ikke kan opnaas Overenskomst mellem Funktionærerne og Selskabet om Lønninger eller andre Ting. Naar man har Koncession paa Telefondrift, er det jo Meningen, at man skal kunne betjene Publikum, uden at der indtræder Standning i Driften, ligesom det er nødvendigt for dem, der har Koncession paa Jernbaner, bestandig at kunne befordre Publikum, Post o. s. v. efter Koncessionens Bestemmelser.

Jeg beklager, at man ikke er naaet videre, men kan alligevel ikke andet end udtale min Glæde over, at Spørgsmaalet har været rejst, og at man er kommet saa vidt, at der dog skal foretages tvungen Mægling, før det kommer til et Brud mellem Funktionærerne og vedkommende Selskaber.